

A reménység ereje és öröme

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Dániel próféta könyve 7. fejezetének a 9. és a 10. verseiben a következőképpen:

Azután ezt láttam: Trónokat állítottak föl, és helyet foglalt egy öregkorú. Ruhája fehér volt, mint a hó, fején a haj, mint a tiszta gyapjú. Trónja olyan volt, mint a lángoló tűz, s annak kerekai, mint az égő tűz. Tűzfolyam fakadt és áradt ki előle. Ezerszer ezren szolgáltak neki, tízezerszer tízezren álltak előtte. Összeült a törvényszék, és könyveket nyitottak fel.

Urunk, mi olyan sokszor elveszítjük a reménységünket az élet számunkra nem érthető viharaiban. Add meg nekünk a reménység erejét és örömét a Te igéd által! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Ma, a reménység vasárnapján a reménység erejéről és örömről fogok beszélni nektek. Ahhoz azonban, hogy eljussunk a reménységhez, **először meg kell értenünk, és be kell fejeznünk az előbb hallott igeszakaszt.** Dániel próféta Izráel babiloni fogságának utolsó néhány évében, Nabukodonozor utódja, Belsazar idejében álmokat látott. Az első álma a végső időkről szólt. Dániel álma így folytatódik az igeszakaszunk után (és így egészítődik ki a szintén a végső időkről szóló *Jelenések könyvében*): „Láttam az éjszakai látomásban: Jött valaki az ég felhőin, aki emberfiához hasonló volt; az öregkorú felé tartott, és odavezették hozzá.” (Dán 7,13) és „így szóltak hatalmas hangon: Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!” (Jel 5,12) „Hatalom, dicsőség és királyi uralom adatott neki, hogy mindenféle nyelvű nép és nemzet őt tisztelje. Hatalma az örök hatalom, amely nem múlik el, és királyi uralma nem semmisül meg. De a Felséges szentjei nyerik majd el a királyságot, és örökre ők birtokolják azt, örökkön-örökké.” (Dán 7,14.18) Mert a Bárány így szól: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba. Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (Jel 22,13.14.17)

Kedves Testvéreim! Ez, ami a végső időkben fog történni velünk – ez a mi reménységünk szilárd alapja. Ezekben a végső időkben fog történni az, amit a bevezető zsoltárban mondtunk: „Az Úr dicsősége megjelenik és meglátják mindenek.”

„No, rendben van. Ez mind nagyon szép. De **hogyan jutok el én idáig?**” – kérdezheti itt valaki – jogosan. A bevezető zsoltár folytatása rögtön választ is ad erre a kérdésre: „Uram, ne szállj perbe szolgáladdal, mert egy élő sem igaz a te színed előtt. Ismertesd meg velem az utat, amelyen járnom kell, mert hozzád vágyódik az én lelkem.” „Kiváló, Péter! Csakhogy nem jutottam ám ezzel előrébb... **Micsoda az az út, amelyen járnom kell?**” – folytathatná a kérdéseket valaki – jogosan. A válasz egyik felét Anthony de Mello egy története mondja el. – Van-e valami, amit én magam tehetnék azért, hogy elnyerjem a megvilágosodást? – kérdezi a tanítvány a Mestert. – Körülbelül annyit, amennyit azért tehetsz, hogy a nap reggel felkeljen. – válaszolja a Mester. De akkor mi haszna van a lelkigyakorlatoknak, amelyeket kötelezővé teszel számomra? – Hogy biztosan ébren legyél; amikor a nap kezd felkelni.

Hogyan lehetünk ébren éppen akkor, amikor a nap felkel? A válasz folytatását az oltár előtt felolvasott ige adja meg a számunkra: „Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek az országot, amely készen áll számotokra a világ kezdete óta. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövővény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. ... Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.” (Mt 25,34-36.40)

Nyitva áll tehát a reménység útja bárki számára – a mi számunkra is – az irgalmasság cselekedetein keresztül. Vegyük észre, hogy a „hogyan vagy kör” az istentisztelet elején nem azért van, hogy mindenki kibeszélje magát, és ne legyen ennek semmi folytatása. A „hogyan vagy kör” azért van, hogy az, aki bármilyen bánatról, panaszról, vagy hiányról beszámolt az életében – és ezzel megmutatta a sebezhetőségét és a megsebzettségét nekünk – vigasztaló szavakat, bátorító ölelést, a baján segítő ötleteket és konkrét segítséget kapjon az istentisztelet után a jelenlévőktől – akik mozgósítsák erre a jelen nem lévő ismerőseiket is. Ez itt egy kulcs-csomó. Pótkulcsok az épülethez. Azaz: bátorítalak benneteket, hogy ne rohanjatok el az istentisztelet után, hanem beszélgetsetek egy kicsit. Ha nekem már mennem kellene, odaadom ezeket a pótkulcsokat a maradónak. Ez az egész térség a miénk kedd reggelig. Használjátok! Használjátok a jóra! Kedves Testvéreim! **Az irgalmasság cselekedetei nem elvontak.** Nem Jézushoz kell bemennünk Kajafás, Annás és Pilátus börtönébe. Nem tehetjük sajnálkozva össze a kezünket: De kár, hogy erre nekem már nincs lehetőségem! Én bizony elmentem volna! – **Nekünk a mellettünk ülő szomszédunkon kell segítenünk.**

Ilyenkor támadhat lelkiismeret-furdalás a szívünkben. *(Az én saját szívemben is...)* De hát itt ültem a múlt héten is... Hallottam, hogy mellettem valaki beszámolt valamilyen bajáról. És nem törődtem vele... Volt nekem is akkor éppen elég bajom... **Most akkor... elszurtam? Nekem annyi? Kampec?** Mehetek majd az Utolsó Ítélet napján a kecskék közé, az ördögnek elkészített örök tűzre? Erre mondja azt Péter apostol: „az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap. Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert *nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.*” (2Pét 3,8-9) **Éppen azért nem jött még el az Utolsó Ítélet napja, hogy kaphassunk még esélyt az irgalmasság cselekedeteire.** Ma sem késő. De az Úr türelme nem jogosíthat fel bennünket arra, hogy folyamatosan halogassuk a jótetteket, mert nem tudhatjuk azt az órát és percet, amikor az Úr maga elé fog állítani bennünket.

Lehet hamis dolgokban is reménykedni. „Jób mutat erre példákat nekünk: „Ha reménységemet aranyba vetettem ... ha annak örültem, milyen gazdag vagyok, és mennyi mindent tudtam szerezni magamnak ... ez is bírák elé való bűn volna, mert megtagadtam volna az Istent odafönt.” (Jób 31,24-25.28). Hadd mutassam meg nektek a valódi reményt. Aki azt gondolja, hogy megbolondultam, hogy egy tízdollárost mutogatok nektek Jób igaz szavai után, az téved. Nem a bankjegyben reménykedünk. Nem is Amerikában. Pláne nem a Fehér Házban... Az amerikai bankjegyekre írt mondat igazsága mutatja meg nekünk a valódi reményt. **In God we trust. Isten az, akiben reménykedünk.**

A reménység erejére akkor van igazán szükségünk, amikor baj bajra halmozódik az életünkben. – Miért tette velem ezt az Isten? Miért teszi velünk ezt az Isten? – szoktuk ilyenkor kérdezni. Isten nem magyarázatot ad ezekre a kérdésekre. Isten résztvevő jelenlétet ad ezekre a kérdésekre. Ott van mellettünk minden szenvedésünkben – Fiában a keresztfán. És abban a pillanatban, amikor megérezzük ezt, rádöbbenünk arra, hogy „a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által” (Róm 5,3-5).

Megéltük azt, hogy a szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által. Ilyenkor – amikor rossz dolgunkból jó dolgunk lett – figyelmeztet minket Péter apostol: „legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet” (1Pét 3,15b). **Nyitottaknak kell tehát lennünk arra, hogy bármit, amit kaptunk továbbadjunk másoknak.** „És akkor – nekem mi marad...?” – kérdezhetné meg itt valaki. Kedves Testvéreim! Mi mindig kapunk újat a helyett, amit odaadtunk! Sokszor annyit. *Mindig.* Mert a Krisztus *ki-fogy-ha-tat-lan* a szeretetben. És mert Jézus újra és újra, **állandóan megosztja a minden emberi értelmet fölülhaladó szeretetét velünk. Ennek a megtapasztalása a mi reménységünk alapja.**

Hogyan és miért élhetjük meg a mi egyre jobban megerősödő reménységünket? János apostol pedig így tanít bennünket: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, *hasonlóvá* leszünk hozzá, mert olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában. *Ezért aki így reménykedik benne, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta.*” (1Jn 3,2-3). **A reménység egyre jobban növekvő erejében egyre inkább hasonlóvá válunk Jézushoz.** Ahogyan egyre hasonlóbbak leszünk Jézushoz, úgy egyre jobban megtisztulunk. Jézus tisztaságát öltjük magunkra, Jézus tisztasága ömlik belénk – ma, az úrvacsorában is, és minden egyes úrvacsora alkalmával újra és újra – teljesebben és teljesebben.

És itt értünk vissza pontosan ugyanoda, ahonnan elindultunk. Oda, amit Jézus, a megöletett – de győztes Bárány mond a Jelenések könyvében: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. *Boldogok* (azaz: áldottak) akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba. Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomszajzik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen! (Jel 22,13-14,17) **Megmostuk a ruhánkat erős reménységgel** – mert az irgalmasság cselekedeteiben és az úrvacsorában Jézus a saját jelenlétével megtisztított bennünket. **Bemehetünk az örök városba, a mennyei Jeruzsálembe, és jogunk van az örök élet fájához és az élet vizéhez. Ingyen.** És mondani, valamint az egész életünk tanúságával **mutatni is tudjuk mindenkinek, aki körülöttünk van, hogy a reménység ereje kivirágzott bennünk:** megpróbáltatásokban, állhatatosságban és kipróbáltságban. **Készek vagyunk számot adni mindenkinek erről a reménységről, hirdetve neki azt, hogy: „Jöjj! Vedd az élet vizét te is, ingyen!”**

Halleluja. Ámen. Jövel, Urunk Jézus!